

[Litten Hansen.]

kender udmærket godt virkningerne. Afgifterne på det motoriserede område skal da heller ikke tjene til at begrænse privatbilismen, for gjorde de det, så ville man jo ikke få penge i kassen. VS er imod den politik, der bevidst gennem årene er ført til fremme af privatbilismen. Men for det første er det som sagt ikke meningen med disse afgiftsforslag at begrænse privatbilismen, og for det andet er den kollektive trafik over det ganske land så ringe udbygget, at den langtfra opfylder de behov og krav, som man må stille til kollektiv trafik, hvis det skal være et reelt alternativ til privatbilismen. Hvad skal man f. eks. gøre, hvis man er på tresholdsskift, hvad alt for mange er? Hvad skal man gøre, hvis man bor langt væk fra sin arbejdsplads, hvad alt for mange gør? Hvad skal man gøre, når den kollektive trafik ikke kører, hvad den alt for sjældent gør, specielt da i provinsen og i landdistrikterne, hvor den bogstavelig talt ikke kører? Hvad skal man gøre, hvis man skal aflevere sine unger indtil flere steder til pasning langt fra hjemmet i denne eller hin institution eller hos en plejemor? Ja, man skal da selvfølgelig køre i bil. Hvordan skulle man ellers klare det? Hvis man altså har råd til det. Hidtil har man kunnet købe billigere varevogne for at løse sit kørselsproblem, men nu skal registreringsafgiften stige, fordi, siger man, flere og flere bruger varevognene til personkørsel. Ja men hvorfor skal det straffes? Er det ikke netop tegn på, at man ikke holder bil som luksusgenstand, men fordi man skal bruge den til og fra arbejde for at hente og bringe unger osv. osv.?

Det, samme kunne siges om afgiften på knallerter. Knallerter er et nødvendigt transportmiddel, og det er jo ikke i hovedsagen kapital ejerne, der kører rundt på knallerter.

Jeg har endnu ikke nævnt giftskatterne: øl, vin, spiritus, cigaretter, tobak og denne gang altså også kaffe og te. Man plejer at betragte dem som luksusvarer. Folk dør ikke af at undvære dem eller skære ned på forbruget af disse varer. Nej, det gør man selvfølgelig ikke, men det er overhovedet heller slet ikke det, der er sagen. Man kalder det giftskatter. Ja vel, det er sundere at lade være med at indtage alle disse ting, men det drejer sagen sig heller ikke om. For det står helt krystalklart, at man ikke til-

stræber en begrænsning af dette forbrug. Nej, man ønsker det skal give øget indtægt til statskassen. Man håber simpelt hen på, at forbruget af disse varer opretholdes, for ellers holder beregningerne jo ikke.

Jeg skal ikke bruge tid på at diskutere detaljer i denne stribe af lovforslag, for det kommer jo alligevel til at se ud, som forligspartierne vil have det. Jeg skal nøjes med at tage afstand til denne buket som helhed. Afgiftsbuketten skal først og fremmest ramme lønarbejderne; den gør det, og det er ikke nogen beklagelig fejltagelse, hvis nogle skulle tro det. Det er bevidst politik. Der er nogle, der kalder det indkomspolitik, det, de går og laver for øjeblikket, og hensigten med indkomspolitik er at styre lønningerne, så man kan bremse reallønnen eller — som det er tilfældet med dette forlig — ligefrem udhule den, og det endda meget betydeligt.

Ingen kan være i tvivl om, at det formindsker købekraften for gennemsnitsfamilien. Jeg skal ikke her gå ind i en konkurrence om at lave det bedste regnestykke med hensyn til, om det er 2.000 kr., 3.000 kr., 4.000 kr. eller 5.000 kr., det betyder for forskellige familier. Ét er sikkert, at det rammer reallønnen, og det er da også lige præcis meningen med det, hvorfor skulle man ellers lave det?

En anden sag er, at det rammer de laveste indtægter hårdest, og en tredje sag er, at det også automatisk vil medføre øget arbejdsløshed. Derfor er det en dårlig løsningspolitik. Vi siger ikke, at det er præcis det, socialdemokratiet ønsker, vi siger bare, at det er resultatet af det, de gør. Vi siger heller ikke, at der ikke er en vis logik i det, som regeringen gør. Først pumper man penge ud for at øge omsætningen og dermed profitten. Imens kan kapitalejerne altså skrabe kapital sammen i bunker, og når det så er sket, og det er tilsyneladende ved at være sket nu, ja, så skal de selvfølgelig anvendes, formentlig til en omstrukturering af erhvervslivet, nyt kapitalapparat, ny rationalisering, øget produktivitet, øget arbejdsløshed og øget tempo.

Regningen for alt dette præsenterer de så for lønarbejderne, som har at betale. Men det er ikke lønarbejdernes regning, det er kapitalens regning. Man spørger ikke, om lønarbejderne vil betale regningen. Nej; de